

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ (Λουκᾶ 17, 12-19)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ὁμιλίας, στίς 19/1/1992)

1. «Ζυγιστεῖτε» στήν ζυγαριά τῆς Ἐκκλησίας

Τό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε μᾶς μίλησε γιά δέκα ἄρρωστους ἀνθρώπους, πού εἶχαν τήν ἀνίατη γιά τήν ἐποχή ἐκείνη ἀρρώστια, τήν λέπρα. Ἐνῶ πήγαινε ὁ Χριστός σέ κάποιο μέρος, Τόν συνάντησαν καί ἔχοντας τήν συναίσθηση ὅτι εἶναι μεταδοτική ἡ ἀρρώστια τους, στάθηκαν ἀπό μακριά καί ἄρχισαν νά Τοῦ φωνάζουν: «Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησέ μας». Ὁ Χριστός τούς εἶπε: «Νά γίνετε καλά. Σᾶς θεραπεύω. Ἀλλά πηγαίνετε νά δείξετε τόν ἑαυτό σας στούς ἱερεῖς, ὅπως ὀρίζει ὁ Μωσαϊκός Νόμος».

* * *

Ὅλοι εἴμαστε ἄρρωστοι. Μπορεῖ νά μήν ἔχουμε κάποια ἀρρώστια σωματική. Ἔχουμε ὅμως ἁμαρτίες. Ἔχουμε σκοτισμό ψυχῆς. Ἀποφασίζουμε λοιπόν νά ἀγωνιστοῦμε, νά κάνουμε κάτι καλό, γιά τήν ὠφέλειά μας τήν πνευματική, νά κάνουμε τόν σταυρό μας, νά πᾶμε στήν ἐκκλησία. Καί τότε ὁ Χριστός μᾶς λέει: «Πηγαίνετε νά δείξετε τόν ἑαυτό σας στούς ἱερεῖς» Ἔσεῖς, μόνοι σας, δέν μπορεῖτε νά διαπιστώσετε ἄν εἴσαστε ὑγιεῖς, οὔτε ἄν γίνατε καλά. Πρέπει πρῶτα νά ἐξομολογηθεῖτε. Καί μετά νά πᾶτε στή Θεία Λειτουργία καί νά πάρετε ἀπό τά χέρια τῶν ἱερέων εὐλογία. Καί ιδιαίτερα τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Μόνοι σας, χωρίς τήν παρέμβαση ἐκείνων πού ὄρισε ὁ Θεός γιά τήν εὐλογία τοῦ κόσμου, τῶν ἱερέων, δέν θά μπορέσετε νά γίνετε καλά».

Ὅσο περισσότερο ἓνας ἀνθρωπος ζητᾷ τήν συμβουλή τῶν ἱερέων, τόσο περισσότερο γίνεται πνευματικά καλά. Ὅπως ἓνας σωματικά ἀσθενής, ὅσο περισσότερο παρακολουθεῖ τόν ἑαυτό του, πηγαίνοντας στό γιατρό, τόσο περισσότερο ἔχει πιθανότητες νά γίνει καλά καί νά διατηρήσει τήν ὑγεία του.

* * *

Ἀφοῦ οἱ δέκα λεπροί πήγαν στούς ἱερεῖς, καί οἱ ἱερεῖς εἶδαν ὅτι ἔγιναν καλά, ἔφυγαν ὁ καθένας γιά τό σπίτι του. Ἐνας μόνο γύρισε καί ἔψαξε νά βρεῖ τόν Χριστό γιά νά Τόν εὐχαριστήσῃ.

Τόν ρώτησε ὁ Χριστός:

-Μά καλά δέν εἴσαστε δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννιά πού εἶναι; Δέν τό σκέφτηκαν ὅτι ἦταν χρέος τους νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό γιά τήν εὐεργεσία πού ἔλαβαν;

Ὁ Χριστός, στό σημεῖο αὐτό, ἐξέφρασε παράπονο. Ἀλλά τό παράπονο τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι σάν τό δικό μας. Ἐγώ ἐπί παραδείγματι, ὅταν παραπονοῦμαι καί λέω, «ὁ τάδε ἄνθρωπος δέν μοῦ φέρθηκε καλά», κυρίως γιά τόν ἑαυτό μου νοιάζομαι. Τό μόνο πού σκέφτομαι εἶναι, πόσο ὁ ἄλλος πρόσβαλε τό ἐγώ μου. Πόσο πλήγωσε τόν ἐγωισμό μου.

Ἀλλά ὁ Χριστός, πού ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς ταπεινώθηκε ἕως θανάτου, ὅταν λέει γιά ἕνα ἄνθρωπο, «δέν φέρθηκε καλά», ἐννοεῖ ὅτι «μέ τήν ἁμαρτία πού ἔκανε, ἐζημίωσε, ὄχι τόν Θεό, ἀλλά τόν ἑαυτό του! Χώρισε τόν ἑαυτό του ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς Ἀληθινῆς Ζωῆς».

Οἱ ἐννέα λοιπόν λεπροί, πού δέν πῆγαν νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό πού τούς θεράπευσε, τόν ἑαυτό τους ἀδίκησαν. Τόν ἑαυτό τους ἐζημίωσαν. Καί ἐνῶ πρῶτα εἶχαν τή λέπρα στό σῶμα, τώρα μέ τήν ἀχαριστία τους, γέμισαν λέπρα ΚΑΙ τήν ψυχή τους. Γιατί κάθε ἁμαρτία εἶναι λέπρα, ἀρρώστια τῆς ψυχῆς.

2. Ἡ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ τόν Θεό

Ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τή Λειτουργία Θεία Εὐχαριστία. Τί σημαίνει Εὐχαριστία; «Ἐκφραση εὐγνωμοσύνης!» Μέ ἄλλα λόγια, ἐρχόμαστε στήν Λειτουργία γιά νά ποῦμε στό Θεό «εὐχαριστῶ». Γιά νά Τοῦ ἐκφράσουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας.

Ὅταν λοιπόν δέν πᾶμε στήν Λειτουργία, δέν λέμε «εὐχαριστῶ» στό Θεό. Στίς εὐχές τῆς Λειτουργίας, θά βροῦμε πολλές φορές τή λέξη: «εὐχαριστοῦμε». Καί ἰδιαίτερα, ὅταν εὐλογεῖ ὁ ἱερέας τόν λαό καί πεῖ μετά: «Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ», ἀπαντάει ὁ ψάλτης: Εἶναι «ἄξιον καί δίκαιον» νά εὐχαριστήσουμε τόν Κύριο. Καί ἀξίζει, καί πρέπει, καί ἐπιβάλλεται. Εἶναι δίκαιο πράγμα, γιατί ὁ Θεός μᾶς ἔχει κάνει τεράστιες εὐεργεσίες. Ποιές εἶναι οἱ εὐεργεσίες;

Διαβάζει ὁ παπᾶς μιά εὐχή, πού λέγει:

«Ἀξίζει καί εἶναι δίκαιο, ἐπιβάλλεται νά Σέ εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιά ὅλες Σου τίς δωρεές. Ἡ πρώτη: Μᾶς ἔπλασες, μᾶς δημιούργησες, μᾶς ἔφερες στόν κόσμο».

Έχουμε τήν αίσθηση ότι μάς ξφερε στόν κόσμο ό πατέρας μας καί ή μάνα μας. Αλλά πολλοί είναι εκείνοι πού δέν έχουν παιδιά καί στό τέλος πέφτουν στά γόνατα καί ζητοῦν από τόν Θεό νά τούς δώσει. Η αλήθεια είναι ότι ό Θεός δίνει τήν δύναμη στόν άνθρωπο νά γίνεται πατέρας καί μητέρα. Αὐτός μάς φέρνει στόν κόσμο διά τῶν γονέων μας. Καί μετά μάς δίνει τόσα ἀγαθά, ἐσωτερικά-ψυχικά καί ἐξωτερικά.

Τό μεγαλύτερο δῶρο Του ποιά είναι;

Τό ότι έχουμε νοῦ καί ἐλευθερία. Έχουμε τά ἀγαθά αἰσθήματα, πού μάς κάνουν ἀνθρώπους καί ὄχι ζῶα. Θέλουμε νά εἴμαστε γεμάτοι καλοσύνη, ἀγάπη, εὐσπλαχνία. Βλέπουμε κακό καί τσακίζεται ή καρδιά μας. Καί τό ὕψιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ είναι ότι έχουμε ἐπίγνωση Θεοῦ, καί σηκώνουμε τίς καρδιές μας πρὸς τά ἄνω.

Η μεγαλύτερη ἐκδήλωση τῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, είναι αὐτή πού ζοῦμε μέσα στήν Θεία Λειτουργία. Η εὐεργεσία νά εἴμαστε μέσα στήν Ἐκκλησία, καί νά ξέρουμε ότι έχουμε Πατέρα μας τόν Θεό. Καί ἐνῶ φταῖμε ἐνώπιόν Του, ἔρχεται ό Χριστός καί μάς δίνει συγχώρηση, πού πηγάζει ἀπό τό Αἷμα πού ἔχυσε γιά μάς στό Σταυρό Του. Αὐτό τό Τίμιο Αἷμα Του μαζί μέ τό Ἄχραντο Σῶμα Του μάς μεταδίδονται στήν Θεία Κοινωνία, γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας καί γιά τήν αἰώνια ζωή.

Τί σημαίνει νά ἀποκτήσουμε αἰώνια ζωή;

Νά μπεῖ μέσα στήν καρδιά μας ό Θεός. Γιατί τότε, ὅπως καί ἐδῶ αἰσθανόμαστε ότι εἴμαστε δικοί Του, ἔτσι καί ὅταν κλείσουμε τά μάτια μας, θά εἴμαστε δικοί Του. Ἐνῶ ὅταν ἐδῶ, στήν γῆ, αἰσθανόμαστε ότι εἴμαστε ξένοι ἀπό τόν Θεό, ὅταν θά κλείσουμε τά μάτια μας, πῶς θά γίνουμε ξαφνικά δικοί Του;

Νά, λοιπόν, ποιά χάρη ἔχει τό νά μαζεύεται ό ἄνθρωπος στήν Ἐκκλησία, νά πηγαίνει νά δείχνει τόν ἑαυτό του στους ἱερεῖς, νά κάνει αὐτοέλεγχο καί νά λέει: «Εἶμαι τοῦ Θεοῦ; Κάνω κάτι γιά νά εἶμαι τοῦ Χριστοῦ; Ἄν κλείσω αὐτή τήν στιγμή τά μάτια μου, θά εἶμαι τοῦ Χριστοῦ; Μέ ποιά ἐχέγγυο; Μέ τί ἀπό αὐτά πού ἔκανα;»

Μιά σπουδαία συγγραφέας καί φιλόσοφος ή Κατερίνα Ἕμερσιν, γράφει τά ἐξῆς: «Φαντασθεῖτε ότι βρισκόμαστε σέ μία μεγάλη πλατεία καί στή μέση στέκει ό Χριστός. Καί οἱ ἄνθρωποι πού περνᾶνε, τρέχουν ό καθένας γιά τίς δουλειές του».

Ἔχετε δεῖ πῶς τρέχει ό κόσμος στήν πλατεία Συντάγματος καί στήν Ὀμόνοια; Πάει νά τρελλαθεῖ κανείς.

Καί συνεχίζει ή Ἕμερσιν: «Καθώς οἱ ἄνθρωποι τρέχουν πέρα-δῶθε, δέν

κοιτάζουν καθόλου τόν Χριστό. Τό πολύ-πολύ νά τοῦ ποῦν λίγο ξαφνιασμένοι: «Ἄ, Ἐσύ εἶσαι, Χριστέ μου;» Καί ἀμέσως στρίβουν γιά νά προφτάσουν τίς δουλειές τους. Ἄν λοιπόν ἔτσι Τόν βλέπουμε τόν Χριστό, χωρίς νά Τοῦ δίνουμε σημασία, ἤ τό πολύ-πολύ ξαφνιασμένοι ἀπό τήν παρουσία Του μένουμε κοντά Του ἕνα-δυό λεπτά, σᾶς ἐρωτῶ - λέει αὐτή ἡ συγγραφέας - τήν ἡμέρα πού θά φύγουμε ἀπό τόν κόσμο, θά πρέπει ὁ Χριστός νά μᾶς δώσει σημασία; Ἐπομένως, δέν εἶναι ἄξιος ὁ Χριστός νά γίνει τό κέντρο τῆς ζωῆς μας; Δέν ἀξίζει νά γίνει ἀντικείμενο τοῦ ἐνδιαφέροντος καί τῆς προσοχῆς μας; Δέν ἀξίζει νά ζοῦμε γιά τόν Χριστό καί γιά τήν αἰώνια ζωή;»

3. Πρέπει κάτι νά κάνουμε

Ἄς προσπαθοῦμε κάθε μέρα νά ἔχουμε τόν Θεό πιό κοντά μας. Γιατί ὅταν τόν Θεό Τόν αἰσθανόμαστε σ' αὐτή τήν ζωή κοντά μας, δικό μας, στήν ἄλλη ζωή θά μᾶς αἰσθανθεῖ Ἐκεῖνος δικούς Του, κοντά Του καί θά μᾶς πάρει στήν Βασιλεία Του.

Βέβαια ὅταν ἐρχόμαστε σέ λίγη συναίσθηση καί καταλαβαίνουμε τί ἀξία ἔχει ἡ ψυχή μας καί ὁ Θεός, διαπιστώνουμε ὅτι στή ζωή μας ἀφήναμε τόν Θεό πικραμένο, καί τήν ψυχή μας νά λιμοκτονεῖ καί νά πεθαίνει. Καί ἐκείνη τήν στιγμή μᾶς πιάνει τό παράπονο καί λέμε: «᾿Ω Θεέ μου, νά Σέ εἶχα γνωρίσει νωρίτερα! Οὔτε Ἐσένα θά ἄφηνά ποτέ πικραμένο οὔτε τήν ψυχή μου νά λιμοκτονεῖ!»

Ἀλλά πρέπει νά «κάνουμε κάτι» γιά νά γνωρίσουμε τόν Θεό.

Μήν περιμένουμε νά ἔρθει νά πέσει ἐπάνω μας. Ἔρχεται βέβαια καί ἔτσι ὁ Θεός ἀπό τήν πολλή Του εὐσπλαχνία. Ἀλλά πρέπει καί ἐμεῖς νά Τόν ἀναζητήσουμε.

Πῶς Τόν ἀναζητοῦμε;

Πρῶτα ἀπό ὅλα μέ τό νά κάνουμε προσευχή καί νά λέμε: «Θεέ μου, ἄνοιξε τήν καρδιά μου, ἄνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς μου, φώτισέ με, ἔλα κοντά μου, δεῖξε μου τόν ἑαυτό Σου νά Σέ καταλάβω».

Τό δεύτερο εἶναι, νά προσπαθήσουμε νά βγάλουμε ἀπό τήν ζωή μας ἐκεῖνα πού μᾶς τυφλώνουν.

Ποιά μᾶς τυφλώνουν; Τά πάθη μας.

Μπορείς νά κλέβεις καί νά θέλεις νά δεῖς τόν Θεό; Μά τότε εἶναι, πού δέν θέλεις νά Τόν δεῖς. Γιατί θά σοῦ πεῖ: «Γιατί κλέβεις, ἄνθρωπε;» Πᾶς λοιπόν καί κρύβεσαι, ὅπως κρυβόταν ὁ Ἄδάμ.

Μπορείς νά κάνεις ἀτιμίες καί αἰσχρότητες καί νά θέλεις νά δεῖς τόν Θεό; Ἀδύνατον. Ἄν ζεῖς ἔτσι, δέν θέλεις οὔτε νά Τόν βλέπεις οὔτε νά Τόν ἀκοῦς. Φεύγεις καί Τοῦ κρύβεσαι.

Μπορείς νά ἀφήνεις τήν καρδιά σου νά γίνεται κατοικητήριο τοῦ διαβόλου, μέ τήν κακία, μέ τήν συκοφαντία καί μέ τό μίσος, καί νά ἔρθει ὁ Θεός τῆς ἀγάπης νά μείνει μέσα σου; Δέν ἔρχεται! Πρέπει νά καθαρίσεις τόν ἑαυτό σου καί νά γίνεις ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης καί τῆς καλοσύνης.

Τί κάνουμε στά μνημόσυνα;

Προσευχόμαστε νά πᾶνε οἱ κεκοιμημένοι στόν παράδεισο. Νά ζήσουν κοντά στόν Θεό. Ἄλλά τό ἐρώτημα εἶναι:

- Ζοῦσαν κοντά στόν Θεό ὅταν ἦταν στήν ζωή αὐτή;

Ἄν ζοῦσαν κοντά, μέ τήν προσευχή μας, θά πᾶνε πιά κοντά.

Ἄν ζοῦσαν λιγάκι κοντά, μέ τήν προσευχή μας, μπορεῖ νά τούς ἐλεήσει ὁ Θεός.

Ἄν ζοῦσαν μακριά ἀπό τόν Θεό, πού νά βρεθεῖ πιά τόσο ἔλεος;

Νά γιατί ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἀγωνίζεται νά κρατιέται, ὅσο περισσότερο μπορεῖ, κοντά στήν πηγὴ τῆς ζωῆς, στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Αὐτό νά εὐχόμαστε ὁ ἕνας στόν ἄλλο. Νά ζοῦμε κοντά στόν Χριστό, ὅσο περισσότερο μπορούμε.

Καί γιά τούς κεκοιμημένους νά εὐχόμαστε ὁ Κύριος νά δεχθεῖ τήν προσευχή μας καί νά τούς δώσει ἔλεος, συγχώρηση καί αἰωνία ἀνάπαυση κοντά Του. Ἀμήν.-